

Οραματικός μηδενισμός, εθνομηδενισμός, εμφύλιος

Γράφει ο Γιώργος Καραμπελιάς

Οι

«Αριστεροί πατριώτες» δημιούργησαν έναν εθνομηδενιστικό ΣΥΡΙΖΑ!

Εάν η υπόθεση δεν ήταν τραγική, η διακυβέρνηση έξι μηνών των ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ θα ήταν η μεγαλύτερη opera buffa που παίχτηκε ποτέ στην Ελλάδα. Και το τραγικότερο ή κωμικότερο είναι πως οι θεατές το εκλάμβαναν ως σοβαρή πρόζα ή ίσως και τραγωδία. Πρόκειται για τον ορισμό του κωμικοτραγικού. Μια σειρά από αστείες προσωπικότητες, κομπάρσοι και καμποτίνιοι, παίζουν σε ένα σοβαρό, τραγικό έργο και προκαλούν, αθέλητα, γέλωτα (μαζί με κλάματα) στους θεατές, παρά την τραγικότητα του έργου.

Μια ομάδα, η οποία εκτινάχθηκε στο πολιτικό προσκήνιο της χώρας πριν από τρία χρόνια ακριβώς, τον Μάιο-Ιούνιο 2012, εξαιτίας της κατάρρευσης του μεγάλου αδελφού της, του ΠΑΣΟΚ, έπεισε σταδιακά τους Έλληνες αλλά και την ευρωπαϊκή και παγκόσμια κοινή γνώμη, πως εκπροσωπεί μια πολύ σοβαρή και αξιόλογη πρόταση για την «ευρωπαϊκή αριστερά» στο σύνολό της. Και γιατί όχι, άλλωστε. Εδώ ο Σλαβόι Ζίζεκ, ένας κλόουν της φιλοσοφίας, έχει πείσει ολόκληρο τον πλανήτη πως αποτελεί τον διάδοχο του... Ζαν Πωλ Σαρτρ, γιατί λοιπόν ο Τσίπρας να μην αποτελέσει τον διάδοχο του... Κον Μπεντίτ; Καθόλου τυχαία, εξάλλου, αυτοί οι δύο, Τσίπρας και Ζίζεκ, συνέδεσαν σφικτά τις τύχες τους τα τελευταία χρόνια.

Πολλοί αξιόλογοι συγγραφείς και στοχαστές έχουν περιγράψει την καταστροφή του Λόγου και της σκέψης που έχει προκαλέσει η λεγόμενη μεταμοντέρνα κατάσταση, δηλαδή ο συμφυρμός των πάντων σε ένα άθροισμα όπου κουμάντο κάνουν εν τέλει τα ΜΜΕ και όσοι κρατάνε τα ηνία πίσω

τους.

Πολλοί έχουν επισημάνει την ανάδυση του εφήμερου και του ασήμαντου στο προσκήνιο, όχι μόνο της Ελλάδας, αλλά ολόκληρου του δυτικού κόσμου, την εποχή της βαθύτερης παρακμής του. Εξάλλου, ο γνωστότερος Έλληνας καθηγητής «φιλοσοφίας», ο Θεοδόσης Πελεγρίνης, φίλος και αυτός του Αλέξη Τσίπρα, διακρίνεται για τις θεατρικές επιδόσεις του στον... Άμλετ, ως κωμωδία! Το συνολικό πλαίσιο της ανάδυσης αυτού του μορφώματος το έχουμε περιγράψει σε αναρίθμητες ευκαιρίες, τα προηγούμενα χρόνια, μήνες και ημέρες, ώστε να μη χρειάζεται να επανέλθουμε αναλυτικά. Ωστόσο, αξίζει να εμβαθύνουμε λίγο στα ιδεολογικά και πολιτικά του χαρακτηριστικά.

Ο οραματικός και εθνικός μηδενισμός

Η κεντρική ιδεολογική κατεύθυνση του ΣΥΡΙΖΑ έχει διαμορφωθεί από τον μηδενισμό, σε όλες του τις εκφάνσεις.

Αφετηρία του υπήρξε το τέλος και η κατάρρευση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, στα τέλη της δεκαετίας του 1980 –αρχικώς του σοβιετικού και εν συνεχεία και του κινεζικού–, γεγονός που άφησε την αριστερά «ορφανή» από οράματα και στόχους. Ακόμα και το ΚΚΕ, για πάρα πολλά χρόνια, δεν τολμούσε να διατυπώσει κάποια συγκεκριμένη πρόταση επιστροφής στον χαμένο σοσιαλιστικό παράδεισο. Ιδιαίτερα στον χώρο της εκτός ΚΚΕ αριστεράς, από τον Συνασπισμό έως τον Αριστερισμό, αναπτύσσεται και αποκτά κεντρικό χαρακτήρα υποκατάστατου του ελλείποντος οράματος, η ιδεολογία των δικαιωμάτων, η οποία δεν εντάσσεται σε ένα νέο κοινωνικό και πολιτικό πρόταγμα, αλλά επιδιώκει τη διεύρυνση των κάθε είδους δικαιωμάτων (ατομικών, μειονοτικών, φύλου και φυλής, δικαιωμάτων της φύσης κ.λπ. κ.λπ.), μέσα σε ένα συνολικά καπιταλιστικό, εν τέλει, αλλά περισσότερο φιλελεύθερο μόρφωμα. Προκειται δηλαδή για μια ιδεολογία καταναλωτικού και όχι παραγωγικού χαρακτήρα. Δηλαδή, δεν θέτουμε ένα πρόταγμα αλλαγής της κοινωνίας, επί τη βάση της οποίας πραγματοποιούνται ως φυσική συνέπεια και αλλαγές στο συνολικό «εποικοδόμημα», αλλά επιζητούμε αλλαγές στη διανομή και τη διαχείριση, διατηρώντας αλώβητη τη “βάση”, δηλαδή την κοινωνική μορφή. Εκεί εξάλλου βρίσκεται και η πηγή του κωμικοτραγικού χαρακτήρα του εγχειρήματος, όλα διεξάγονται στο επίπεδο της επικοινωνιακής επιφάνειας, εξ ου η Ραχήλ Μακρή, ο Λεουτσάκος και ο Τσίπρας. Εξ ου και η υποκατάσταση του πολιτικού ριζοσπαστισμού με τον... ενδυματολογικό ψευδοριζοσπαστισμό βορείων προαστείων, τον αγραβάτωτο Τσίπρα και τις αθλιότητες του Βερναρδάκη, που πήγε να ορκιστεί υπουργός με τζιν και αθλητικά παπούτσια!

Η ιδεολογία του μεταμοντερνισμού, μέσα στην οποία χάνεται η ενότητα των επί μέρους στοιχείων και οι ίδιοι οι άνθρωποι μετασχηματίζονται σε ένα patchwork χωρίς κεντρικό άξονα, μεταβάλλεται στον θρεπτικό πολτό μέσα στον οποίο αναπτύσσεται αυτή η νέα αριστερά των «κινήματων» και κατ'εξοχήν των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, διότι το σύστημα χρηματοδοτεί αδρά αυτή τη μετεξέλιξη των παλιών κοινωνικών κινήματων.

Παράλληλα και οι κοινωνικές εξελίξεις ευνοούν μια τέτοια μετεξέλιξη. Η μαζική είσοδος των μεταναστών, από τα μέσα της δεκαετίας του 1990, η αποβιομηχάνιση και η παρασιτική μετάλλαξη της ελληνικής κοινωνίας μετασχηματίζουν και το κοινωνικό υποκείμενο στο οποίο αναφέρεται αυτή η νέα αριστερά. Πλέον, χάνει οποιαδήποτε σχέση με την εργατική τάξη και μετατοπίζεται προς τον χώρο των σύγχρονων μεσοστρωμάτων, στους τομείς της διασκέδασης, του πολιτισμού, των ΜΜΕ και της δημοσιογραφίας, κατ'εξοχήν δε του Δημοσίου και της Εκπαίδευσης, όπου συμπλέει, για πολλά χρόνια, στις αντίστοιχες συνδικαλιστικές ενώσεις, με το ΠΑΣΟΚ. Μάλιστα, αν το ΠΑΣΟΚ ήταν ριζωμένο κυρίως στον ΟΤΕ, τη ΔΕΗ, τις Τράπεζες, η Αριστερά, σε όλες της τις εκφράσεις, κατακτά ως προνομιακό χώρο παρέμβασής της την εκπαίδευση και τους εκπαιδευτικούς.

Εδώ μάλιστα, στην εκπαίδευση, αναπαράγεται σε ευρεία κλίμακα η δεύτερη αποφασιστική έκφανση του μηδενισμού της, ο εθνομηδενισμός. Η εκπορευόμενη από τους ευρωπαϊκούς θεσμούς και το σημαντικό στρατόπεδο εθνομηδενιστική ιδεολογία θα βρει τους κυριότερους εκφραστές της αρχικώς στους πανεπιστημιακούς και εν συνεχεία τους εκπαιδευτικούς, σε όλες τις κλίμακες του εκπαιδευτικού συτήματος. Εξ άλλου ο πασοκικός εθνομηδενισμός, στο επίπεδο των διανοουμένων,

συγκροτεί ένα *continuum* με τον αριστερό εθνομηδενισμό. Φιγούρες όπως ο Βέλτσος, ο Τσουκαλάς, ο Λιάκος, ο Κούλογλου, και αναρίθμητοι, κυριολεκτικά χιλιάδες, άλλοι, θα μετακινούνται διαρκώς στις διαφορετικές πτέρυγες αυτού του ενιαίου μηδενιστικού και εθνομηδενιστικού στρατοπέδου, ανάλογα με τη συγκυρία. Την εποχή των «παχιών αγελάδων» του εκσυγχρονισμού, θα στεγάζονται κάτω από τη σημιακή κυβέρνηση των «καθηγητών», ενώ όταν το εκκρεμές θα μετακινηθεί αριστερότερα, ως συνέπεια της κρίσης, και το ΠΑΣΟΚ αποσυντεθεί, θα το ακολουθήσουν και θα προσχωρήσουν στον ΣΥΡΙΖΑ, κάποτε ακόμα και στην Ανταρσία και τους Αντιεξουσιαστές!

Η έλλειψη κοινωνικού και εθνικού οράματος αποτελεί λοιπόν το υπόβαθρο των ιδεολογικών εξελίξεων πάνω τις οποίες θα οικοδομηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ στη δεκαετία του 2000 και σταδιακά θα ενσωματώσει ένα μεγάλο μέρος της εκτός ΚΚΕ αριστεράς. Το υποκατάστατο δε της έλλειψης οραμάτων θα ανευρεθεί, εκτός από μια νεφελώδη αντιπαγκοσμιοποιητική και δικαιωματική ιδεολογία, και σε μια φαντασιακή και εν τέλει εμφυλιοπολεμική αναφορά στην «Αριστερά και τις αξίες της», στην οποία, λυσσώδως, κυριολεκτικά, επέμενε ο αρχικός μέντορας του Τσίπρα, Αλέκος Αλαβάνος, ο οποίος, σε κάθε τρεις λέξεις, επαναλάμβανε τη λέξη «αριστερά». Αυτή η μυθική επίκληση στην Αριστερά και το «μίσος» για τη Δεξιά συναντούσε εν τοις πράγμασι τη διάχυτη αντιεξουσιαστική ιδεολογία του μίσους για την «εξουσία» και τους «μπάτσους». Ιδεολογία που είχε καταστεί κυρίαρχη στο μεγαλύτερο μέρος των αριστερών νεολαιών και του αριστερισμού, μετά από δύο ή τρεις δεκαετίες ηγεμονίας του αντιεξουσιαστικού αναρχισμού στο *melting pot* της πλατείας Εξαρχείων και των πανεπιστημίων. Εξάλλου, θα μπορούσε άνετα να συναντηθεί, από την άλλη πλευρά του φάσματος, με το «αντιδεξιό» μίσος των Πασόκων, όπως και έγινε εν τέλει όταν αυτοί επλήγησαν οικονομικά.

Προς την ίδια ρηχή εμφυλιοπολεμική ιδεολογία θα συμβάλει και μια μυθοποιητική «επιστροφή» στο Αντάρτικο, τον Άρη Βελουχιώτη και προ παντός τον εμφύλιο. Ο Άρης δεν προβάλλεται πλέον ως ο πατριώτης ηγέτης ενός εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που προερχόταν από το ΚΚΕ, αλλά, πριν απ' όλα, ως ο εχθρός της «δεξιάς» και ο αυτουργός του «Μελιγαλά». Κεντρικά συνθήματα των αριστεριστών του Πολυτεχνείου, κατ' εξοχήν γόνων των Βορείων Προαστείων, θα γίνουν τα «ΕΑΜ-ΕΛΛΑΣ-Μελιγαλάς», «μίσος ταξικό» και άλλα ηχηρά παρόμοια – παρότι, εάν υπήρχε κάποιο «ταξικό μίσος», θα ήταν μάλλον εκείνο που ένιωθαν εναντίον τους οι λούμπεν πληβείοι της Χρυσής Αυγής. Έτσι κατασκευάστηκε μια νέα «ταξική σύγκρουση» η οποία έπαψε να έχει οποιοδήποτε αυθεντικό ταξικό περιεχόμενο και διοχετευόταν ενάντια στα «βοθροκάναλα», και κυρίως τον Άδωνι Γεωργιάδη (που συστηματικά του έκαιγαν το βιβλιοπωλείο τα «οργισμένα παιδιά» των πενηντάρηδων συριζαίων), τον «ακροδεξιό Σαμαρά», κ.λπ.

Δηλαδή, αυτή η νέα ψευδοταξική σύγκρουση είχε απολέσει –ελλείψει κοινωνικού και εθνικού οράματος– κάθε στόχο αυθεντικού μετασχηματισμού της κοινωνίας και της πατρίδας και είχε μεταβληθεί σε ένα απλό όχημα κοινωνικού ή ηλικιακού φθόνου.

Οι «Αριστεροί πατριώτες» δημιούργησαν έναν εθνομηδενιστικό ΣΥΡΙΖΑ!

Αποφασιστικό ρόλο στην πολιτική συγκρότηση της νέας Αριστεράς, του ΣΥΡΙΖΑ, που εξέφρασε πολιτικά αυτό το νέο ιδεολόγημα, διαδραμάτισαν, παραδόξως από πρώτη άποψη, μορφές της Αριστεράς, όπως ο Μανόλης Γλέζος, ο Παναγιώτης Λαφαζάνης και ο Αλέκος Αλαβάνος, οι οποίοι, στην προηγούμενη περίοδο, της δεκαετίας του 1990, έδειχναν να απορρίπτουν τις κυρίαρχες στην Αριστερά εθνομηδενιστικές τάσεις. Γι' αυτό και εξάλλου είχαμε συνεργαστεί αρκετές φορές, αρθρογραφούσαν στο *Άρδην* ή παρευρίσκονταν συχνά σε εκδηλώσεις που οργανώναμε.

Και οι τρεις τους έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο στη συγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ. Πρώτος απ' όλους ο Μανόλης Γλέζος ο οποίος συμμετείχε σε μια ομάδα, αποκαλούμενη «Χώρος Διαλόγου για την Ενότητα και Κοινή Δράση της Αριστεράς», που δημιουργήθηκε το 2001, με τη συμμετοχή αρχικώς λίγων ομάδων και ανένταχτων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, ενώ ο Συνασπισμός, υπό τον Νίκο Κωνσταντόπουλο, απλώς παρακολουθούσε με ανησυχία τα τεκταινόμενα. Εγώ προσωπικώς και το *Άρδην* αρνηθήκαμε την εμπλοκή μας σε αυτό το εγχείρημα, διότι θεωρούσαμε πως δεν θα έπρεπε να δημιουργηθεί ένας χώρος διαλόγου για την «Κοινή Δράση της Αριστεράς», αλλά αντίθετα ένας «χώρος διαλόγου» για την «Κοινή Δράση των Δημοκρατικών Πατριωτικών

Δυνάμεων». Αρνούμενοι να εγκλωβιστούμε στη λογική μιας ψευδεπίγραφης πλέον «Αριστεράς», προσπαθήσαμε να πείσουμε τον Μανόλη Γλέζο –με τον όποιο συμμεριζόμαστε κοινές κοινωνικές, οικολογικές, αμεσοδημοκρατικές και προπαντός πατριωτικές θέσεις– πως θα έπρεπε να πρωτοστατήσει σε έναν πατριωτικό κοινωνικό και δημοκρατικό «χώρο διαλόγου», και θα μπορούσε να αποτελέσει με το κύρος του, τον καταλύτη για μια τέτοια κίνηση.

Όμως, δεν θέλησε να αναλάβει μια τέτοια πρωτοβουλία και αντίθετα μεταβλήθηκε στον καταλύτη της μετεξέλιξης του «χώρου διαλόγου» στον ΣΥΡΙΖΑ. Ανάλογο ρόλο στο εσωτερικό του σημαντικών αποκλίσεων Συνασπισμού της περιόδου, με ηγεσία τον Νίκο Κωνσταντόπουλο, διαδραμάτισαν ο Παναγιώτης Λαφαζάνης και ο Αλέκος Αλαβάνος, που ενίσχυναν το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ, για να ξεφύγουν από τον «συντηρητισμό» του Συνασπισμού και του Κωνσταντόπουλου. Και πράγματι, η κρίση του σημαντικού ΠΑΣΟΚ, μετά το φιάσκο του Χρηματιστηρίου, επιτάχυνε τη ριζοσπαστικοποίηση του Συνασπισμού, την εκλογή του Αλαβάνου στην ηγεσία του και τη σταδιακή υποκατάστασή του από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Εμείς επιμέναμε, αντίθετα, ότι ένα πολιτικό εγχείρημα δεν έπρεπε να επιμένει στην ξεπερασμένη πλέον αντίθεση Αριστερά-Δεξιά αλλά στην πρόταξη ενός εναλλακτικού προγράμματος: πατριωτισμός, κοινωνική δικαιοσύνη, οικολογική ισορροπία, πολιτιστική αναγέννηση, ενδογενής ανασυγκρότηση, δημοκρατία, γύρω από τα οποία θα έπρεπε να δημιουργηθεί ένας νέος πλειοψηφικός πολιτικός πόλος, ο οποίος και θα κατόρθωνε, υπερβαίνοντας τις παλιές ξεπερασμένες πλέον διαιρέσεις και τα προτάγματα του 20ού αιώνα, να εκφράσει την ανάγκη μιας δημιουργικής υπέρβασης της μεταπολίτευσης και του παρασιτικού εκσυγχρονισμού.

Η εμμονή του Γλέζου, κυρίως, αλλά και των Αλαβάνου, Λαφαζάνη στη διαμόρφωση ενός πολιτικού σχήματος που δεν αυτο-ορίζεται επί τη βάση του προγράμματος που προτείνει στον ελληνικό λαό, αλλά επί τη βάση της παλιάς διαίρεσης Αριστερά-Δεξιά, οδηγούσε, αναπόφευκτα, εν τέλει, σε μια εμφυλιοπολεμικού τύπου εξέλιξη.

Από τη μία πλευρά, η «Αριστερά» ανέλαβε να εκφράσει τα «δικαιώματα» και την «αμφισβήτηση» κάθε είδους, ενώ ο πατριωτισμός έτεινε να παραχωρηθεί στη Δεξιά, ανασυσταίνοντας ένα ξεπερασμένο διχαστικό κλίμα και οδηγώντας στα άκρα τις αντιθέσεις που είχαν διαιρέσει την ελληνική κοινωνία σε όλη τη μετεμφυλιακή περίοδο: Κατά την πρώτη φάση, μέχρι τη δικτατορία (1949-1974), με ηγεμονική δύναμη τη Δεξιά και στο τέλος, ως έσχατη εκδοχή της, τη φασιστική ακροδεξιά των συνταγματαρχών. Κατά τη δεύτερη περίοδο, ηγεμονική δύναμη υπήρξε η αριστερά, αρχικώς στην πασοκική της εκδοχή, και στην τελευταία της φάση η «πούρα» αριστερή εκδοχή της. Κατά συνέπεια, η επιλογή της συγκρότησης του εναλλακτικού πόλου υπό την αιγίδα της αριστεράς επανέφερε στο τραπέζι αυτή την ξεπερασμένη πλέον διαίρεση και της προσέδιδε κατ' εξοχήν εμφυλιοπολεμικά χαρακτηριστικά, ελλείψει κοινωνικού προτάγματος, κατά τον ίδιο τρόπο που οι χουνταίοι είχαν προσδώσει ανάλογα χαρακτηριστικά στην ηγεμονία της δεξιάς, στην έσχατη φάση της.

Και αυτό ήταν αναπόφευκτο, δεδομένου ότι, στην πραγματικότητα, η Αριστερά είχε ήδη δοκιμαστεί στην εξουσία, όχι μόνο παγκοσμίως αλλά και στην Ελλάδα, κατά τη μεταπολιτευτική περίοδο. Πράγματι, ο Ανδρέας Παπανδρέου είχε ανέβει στην εξουσία με την ανοικτή και απροκάλυπτη διεκδίκηση του «σοσιαλιστικού μετασχηματισμού» (και ο Μανόλης Γλέζος χρημάτισε, σε όλη τη δεκαετία του 1980, βουλευτής και ευρωβουλευτής του ΠΑΣΟΚ) ενώ η πρόσκαιρη πτώση του, το 1988-1993, συμβάδισε με εκείνη του υπαρκτού σοσιαλισμού.

Ο μηδενισμός ως πρελούδιο του εμφυλίου

Κατά συνέπεια, μια οποιαδήποτε «επιστροφή» θα προσελάμβανε καθαρά ρεβανσιστικά χαρακτηριστικά. Και αυτό τεκμαίρεται πρωτίστως από την εγκατάλειψη της πατριωτικής διάστασης, συστατικό στοιχείο της παλιάς Αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ, διάσταση η οποία τη συνέδεε με το έθνος στην ολότητά του. Η εγκατάλειψη του πατριωτισμού, για τον οποίο αγωνίζονταν με τόση επιμονή σημαντικοί, συριζαίοι και αντιεξουσιαστές, ενείχε την πορεία προς μια εμφύλια διαμάχη, δεδομένου ότι τα εθνικά ζητήματα είναι όχι μόνο υπαρκτά στην Ελλάδα αλλά και καθοριστικής σημασίας γι' αυτήν και συγκροτούν το μόνο πραγματικό υπόστρωμα της όποιας πατριωτικής ενότητας. Κατά συνέπεια, η εγκατάλειψή τους αποτελούσε και το πρελούδιο της συγκρότησης και

ενός αντίπαλου εμφυλιακού πόλου. Και ο χαμηλής έντασης εμφύλιος μεταξύ αναρχικών και φασιστικών ομάδων, με αφορμή κυρίως το μεταναστευτικό, είχε αποτελέσει το προανάκρουσμα για τις νέες εξελίξεις: Ο ΣΥΡΙΖΑ θα εμφανιστεί ως η ναυαρχίδα του εθνομηδενισμού και η Χρυσή Αυγή του «πατριωτισμού».

Προς επίρρωση και επιβεβαίωση αυτής της άποψής μας, αρκεί να δούμε πώς και οι τρεις αυτοί γενάρχες του ΣΥΡΙΖΑ εγκατέλειψαν με τον πιο θεαματικό τρόπο τις πατριωτικές τους απόψεις (ο Αλαβάνος θα ταχθεί υπέρ της Ρεπούση ανοικτά, ο υπερπατριώτης Λαφαζάνης θα υπογράψει, φαρδιά πλατιά, κείμενο υποστήριξης της και θα συγκροτήσει κοινή τάση με τους ακραίους εθνομηδενιστές του Νταβανέλου και της ΔΕΑ, στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ και το ίδιο το αρχέτυπο του αριστερού πατριωτισμού, ο Μανόλης Γλέζος, θα συνταχθεί με τους εθνομηδενιστές και θα πάψει να παρεμβαίνει ενεργά στα εθνικά θέματα). Η πρόταξη της «ανασυγκρότησης της Αριστεράς» έναντι της διαμόρφωσης ενός νέου κοινωνικού οράματος καθιστούσε υποχρεωτικό τον εθνομηδενισμό, διότι προϋπέθετε τη ρήξη της εθνικής ενότητας.

[Εξάλλου, το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια των πέντε χρόνων της οικονομικής κρίσης, τα εθνικά θέματα εξέλιπαν σχεδόν ολοκληρωτικά από τη δημόσια συζήτηση εξηγεί σε μεγάλο βαθμό το πώς και το γιατί πολλοί «αντιμνημονιακοί πατριώτες» μεταβλήθηκαν εσχάτως σε θιασώτες του εθνομηδενιστικού ΣΥΡΙΖΑ και παρασύρθηκαν, συχνά με φανατικό μηδενιστικό τρόπο, στο ψευδεπίγραφο και καταστροφικό δημοψήφισμα. Εξηγεί πώς Κύπριοι πατριώτες υποστήριξαν με φανατισμό το ψευδεπίγραφο ΟΧΙ του Τσίπρα, αγνοώντας πως η αποχώρηση της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, θα αποτελέσει την οριστική ταφόπλακα στην ήδη εξασθενημένη σχέση Ελλάδας-Κύπρου. Και σήμερα βέβαια εισπράττουν τη Σία Αναγνωστοπούλου στο υπουργείο Εξωτερικών! Δεν κατανοούν πως ο ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί διχαστικό και εθνομηδενιστικό όχημα εκ γενετής, άσχετα με την «πατριωτική» φρασεολογία του ενός ή άλλου στελέχους του. Ο Μανόλης Γλέζος, το αρχέτυπο της πατριωτικής αριστεράς, και ο Παναγιώτης Λαφαζάνης μεταβλήθηκαν σε εθνομηδενιστές, εκόντες ή άκοντες. Η ΚΟΕ του Ρούντι Ρινάλντι και άλλοι «αριστεροί πατριώτες», που συνωθούνται γύρω της, συμπαρατάσσονται με τους εθνομηδενιστές του Νταβανέλου, στο Κοινοβούλιο και την Κεντρική Επιτροπή, για να μην αναφερθώ στα υπολείμματα του ΔΗΚΚΙ. Και αυτό καταδεικνύει και η σημερινή τους στάση: Αντί, προτάσσοντας το συμφέρον της χώρας, να αναζητήσουν λύσεις ενότητας του ελληνικού λαού και δημιουργίας ενός κοινωνικού κινήματος ανασυγκρότησης της χώρας, τον οδηγούν σε ακόμα βαθύτερο διχασμό, εμμένοντας σε μια «επανάσταση της πιτζάμας», με επικεφαλής τη Ζωή Κωνσταντοπούλου, τη Ραχήλ Μακρή και τον Στάθη Λεουτσάκο!].

Η επιλογή λοιπόν της δημιουργίας ενός νέου αριστερού σχήματος, τη στιγμή που η Αριστερά είχε ιστορικά αποτύχει σε παγκόσμια κλίμακα, ενώ και η εγχώρια κυβερνητική έκφρασή του, το ΠΑΣΟΚ, είχε κλείσει τον κύκλο του, δεν μπορούσε παρά να οδηγήσει σε μια χωριστική εμφυλιοπολεμική «ρεβάνς». Ρεβάνς για τη Βάρκιζα(!), όπως επαναλαμβάνουν αρκετοί Συριζαίοι.

Γι' αυτό και εμείς του Άρδην υπήρξαμε οι μόνοι που αρνηθήκαμε, παρά τις προσκλήσεις του Μανόλη Γλέζου και του Παναγιώτη Λαφαζάνη, να συμμετάσχουμε στον ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί θεωρούσαμε πως η επιστροφή στην «Αριστερά», τη στιγμή που αυτή είχε κλείσει την ιστορική διαδρομή της, και θα έπρεπε να επανοριστούν τα κοινωνικά και πολιτικά προτάγματα του 21ου αιώνα, αποτελούσε μια κεφαλαιώδη οπισθοδρόμηση. Και συνεχίσαμε μια μοναχική διαδρομή για την οικοδόμηση μιας δημοκρατικής και κοινωνικής πατριωτικής πρότασης που, έχοντας υπερβεί τις παλιές διαιρέσεις, θα μετέθετε το πεδίο της αντιπαράθεσης στη σύγκρουση με τον παρασιτικό εκσυγχρονισμό, τον νεο-οθωμανισμό και την αποικιακή κατάσταση της χώρας, θέτοντας ως πρόταγμα τον «εκσυγχρονισμό της παράδοσης», ως βασική προϋπόθεση για την οικονομική και πνευματική μας χειραφέτηση.

Όμως δεν μπορούσαμε να φανταστούμε πως αυτό το εγχείρημα, που το θεωρούσαμε απολύτως αναχρονιστικό και βαθύτατα αντιδραστικό, θα κατόρθωνε εν τέλει να μεταβληθεί σε κεφαλαιώδη απειλή για τη χώρα, και να ανοίξει τον δρόμο σε μια καταστροφικού χαρακτήρα εξάντληση της μεταπολίτευσης. Και αυτό παρότι είχαμε εντοπίσει τον μηδενιστικό χαρακτήρα που προσελάμβανε ο ΣΥΡΙΖΑ υπό την ηγεσία, αρχικώς, του Αλέκου Αλαβάνου, και εν συνεχεία του Αλέξη Τσίπρα – πράγμα που κατεδείχθη περίτρανα στη διάρκεια του Δεκέμβρη του 2008.

Πράγματι, στις εκλογές του 2009, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν κατόρθωσε να ξεπεράσει το 4,6% των ψήφων και μπορούσαμε βάσιμα να ελπίζουμε πως οι αντιφάσεις ανάμεσα στις διαφορετικές συνιστώσες του, αργά ή γρήγορα, θα οδηγούσαν στην αποδόμησή του και στο κλείσιμο μιας ρεβανσιστικής –και αστείας εν πολλοίς– απόπειρας των Εξαρχείων και των γόνων των Βορείων Προαστίων· πως θα αποδεικνυόταν απλώς μια ιλαροτραγωδία και χωρίς τις καταστροφικές συνέπειες που προσέλαβε εξ αιτίας της κρίσης και των διαστάσεων της. Τωόντι, η κρίση είναι που προσέδωσε στο εξαρχειώτικο, κολωνακιώτικο και ακαδημαϊκό εμφυλιοπολεμικό αφήγημα νέες διαστάσεις, το γιγάντωσε και το μετέβαλε σε απόπειρα κατάληψης της εξουσίας!

Η προσπάθειά μας, από την αρχή της μεγάλης κρίσης, ήταν, συμμετέχοντας στο κίνημα των Αγανακτισμένων, σε όλη του τη διαδρομή, να εμποδίσουμε μια αρνητική εξέλιξή του, έτσι ώστε να μετασχηματίσουμε το μίσος που αναδύθηκε από την καταστροφή σε δημιουργικό φορέα μιας αλλαγής της κοινωνίας μας και όχι στο όργανο μιας βαθιάς διαίρεσης. Βασικό μας μέλημα ήταν να επανενώσουμε την κοινωνική και την πατριωτική διάσταση του κινήματος, επανένωση η οποία θα εμπόδιζε τη διαίρεση της κοινωνίας και θα συγκροτούσε ένα πλειοψηφικό ρεύμα απέναντι στους εκφραστές των γερμανικών συμφερόντων και ενάντια στη μεταβολή της χώρας σε αποικία χρέους. Και γι' αυτό συνεργαστήκαμε με τους πάντες, από τον Μίκη Θεοδωράκη στη Σπίθα έως την «πατριωτική πτέρυγα» του ΣΥΡΙΖΑ και τους ΑΝΕΛ, έτσι ώστε να μη διαχωριστούν με ένα τείχος αυτές οι δύο διαστάσεις. Και είχαμε κάποια αποτελέσματα, όχι όμως αρκετά για να ανατρέψουν την κυρίαρχη πόλωση. Εμποδίσουμε για παράδειγμα την αυτοδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ και τουλάχιστον σπρώξαμε προς τη συγκρότηση μιας συγκυβέρνησης ΑΝΕΛ-ΣΥΡΙΖΑ, διότι μια μονοκομματική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο θα επισώρευε μεγαλύτερα δεινά στη χώρα αλλά θα έσπρωχνε στα άκρα την αντίθεση μεταξύ πατριωτικού και αριστερού χώρου.

Το αναπόφευκτο τέλος του παιγνιδιού

Αυτή η ιστορικά ετεροχρονισμένη αντίθεση Αριστεράς-Δεξιάς ή, με τρέχοντες όρους, αντιμνημονιακών και «Σαμαροβενιζέλων», απεδείχθη κυριολεκτικά θανατηφόρα από τη στιγμή και πέρα που κυριάρχησε. Και δείξαμε ήδη γιατί. Η νέα Αριστερά δεν στρατεύεται σε ένα όραμα μετασχηματισμού της κοινωνίας, αλλά σε μια μηδενιστικού τύπου «επικράτηση». Εξ ου και η σταδιακή προσέγγιση τα προηγούμενα χρόνια ανάμεσα στα «Εξάρχεια» και το «Κολωνακί», και η υιοθέτηση από την παλαιά ρεφορμιστική Αριστερά της φρασεολογίας και της βαθύτερης ιδεολογίας του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Σε αυτά τα πλαίσια και μόνο μπορούμε να κατανοήσουμε και την ανάδειξη μορφών όπως η Ζωή Κωνσταντοπούλου, τη λενινιστική πρεμούρα του Αριστερού Ρεύματος και τα παιγνίδια του πρωθυπουργού με τον Βαρουφάκη και τη δραχμή. Μια μεταμοντέρνα Αριστερά, χωρίς κανένα σχέδιο, ανασύρει από το παρελθόν όλο το τελετουργικό των παρελθόντων αγώνων και τη φρασεολογία μιας άλλης εποχής (το «καλή αντάμωση στα γουναράδικα» του Διαμαντόπουλου και της Ραχήλ Μακρή) και βαδίζει αμέριμνη πάνω στην καταστροφή της ίδιας της χώρας, πράγμα για το οποίο εξάλλου ελάχιστα ενδιαφέρεται. Το μοναδικό της μέλημα ήταν να κατακτήσει την εξουσία και, σήμερα, να μην ηττηθεί «η αριστερή διακυβέρνηση». Γι' αυτό και θα αποκρούσει όλες τις συμβουλές που πάρα πολλοί τους έδιναν να «αναβάλουν» την άνοδό τους στην εξουσία, μέχρι τον Νοέμβριο του 2015, όταν τόσο οι διεθνείς (εκλογές σε Ισπανία, Ιρλανδία και ποσοτική χαλάρωση) όσο και οι εσωτερικές (ολοκλήρωση του μνημονίου) συνθήκες θα ήταν σχεδόν ιδανικές γι' αυτούς. Γι' αυτό και βιάστηκαν να συνάψουν ανίερους συμμαχίες με τους Αμερικανούς και με τους Ρώσους ταυτόχρονα, καθώς και με διάφορα υπερατλαντικά λόμπι. Γι' αυτό και μετέλθαν όλες τις βρώμικες μεθόδους (Κουβέλης, Χαϊκάλης, ο οποίος και αντεμείφθη) για να εμποδίσουν την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας από την προηγούμενη Βουλή, παρότι αυτή ήταν η βούληση της πλειοψηφίας. Διότι το ισχυρότερο ένστικτο που τους καθοδηγεί είναι το μηδενιστικό ένστικτο του θανάτου.

Διέλυσαν συστηματικά όλες τις συνομιλίες, κατέστρεψαν κάθε διεθνή εμπιστοσύνη στην Ελλάδα, επανεισάγοντας το στερεότυπο του «ψεύτη, κλέφτη και επαίτη» Έλληνα, μας οδήγησαν σε νέα βαθύτατη ύφεση, που θα επιφέρει εκατοντάδες χιλιάδες νέους ανέργους, αυτοκτονίες και συμφορές,

υπογράφοντας θηριώδη μέτρα, και όμως φρόντισαν στο μεταξύ να διχάσουν τους Έλληνες με ένα ψευδεπίγραφο και διχαστικό δημοψήφισμα που κατέστρεψε τις τράπεζες, με κόστος δεκάδες δισεκατομμύρια (και την αδυναμία τους για πολλά χρόνια να λειτουργήσουν εξ αιτίας της έλλειψης εμπιστοσύνης που προκάλεσε το bank run), και, παρ' όλα ταύτα, το μόνο τους μέλημα είναι πάντα το πώς θα διατηρήσουν την εξουσία. Έτσι, συνεχίζουν, κατεξουσιάζοντας θεσμούς και αξιοπρέπεια – ο Λαφαζάνης παρέμενε στο υπουργείο του μέχρι να τον διώξουν, η Κωνσταντοπούλου αγκιστρωμένη πάντα στην προεδρία της Βουλής, και ο σφετεριστής της εμπιστοσύνης του λαού πρωθυπουργός προσπαθεί με «νέα κόλπα» να παρατείνει την παραμονή του στην εξουσία, συνεχίζει δε να αρνείται να κυβερνήσει (έτσι αναβάλλει διαρκώς την υποβολή φορολογικών δηλώσεων μήπως και στο μεταξύ κάνει νέες εκλογές και υφαρπάξει εκ νέου την ψήφο των Ελλήνων, πριν αρχίσουν «να πληρώνουν», άσχετα με το εάν η χώρα, σε δυο τρεις μήνες, κινδυνεύσει να εκπληρώσει τον διακαή πόθο του Σόιμπλε).

[Και παρόλα τα σημεία και τέρατα που διαπράττει η μηδενιστική κυβέρνηση, από όλους τους εκλεκτούς αντιπροσώπους του έθνους, δεν βρέθηκε κανένας που να έχει την αξιοπρέπεια να παραιτηθεί, εκτός από τον Κώστα Δαμαβολίτη, ένα νέο άνθρωπο που διέθετε ένα βασικό πλεονέκτημα: δεν ήταν πολιτικός και πίστευε αυτά που έλεγε. Η «καλή ρωσίδα Κνίτισσα», Βαλαβάνη, πήρε πίσω την αναγγελθείσα παραίτησή της από τη βουλευτική έδρα – από τη θέση της βουλευτού, εξάλλου, θα αντιμετωπίσει πιο εύκολα την κατακραυγή και τις πιθανές ποινικές ευθύνες για τα 200.000 ευρώ που απέσυρε η «μητέρα» της, μία μέρα πριν κλείσουν οι τράπεζες και ενώ η ίδια ετοίμαζε το “ντου” στις θυρίδες των υπολοίπων Ελλήνων. Ο Δ. Κοδέλας και οι λοιποί της ΚΟΕ, υπό την καθοδήγηση του Ρινάλντι, ελπίζω να μη θέλουν να συνδυάσουν την πιθανή παραίτησή τους με κάποιο νέο πολιτικό τερτίπι – δηλαδή, και να παραμείνουν ως «αντιπολίτευση» στον ΣΥΡΙΖΑ και να μην ακολουθήσουν τον Λαφαζάνη, υποκαθιστώντας τον στον ρόλο της αριστερής αντιπολίτευσης – αλλά να διαχωρίσουν τις τύχες τους από το τυχοδιωκτικό εγχείρημα του Τσίπρα.]

Όμως, το Βατερλώ του ΣΥΡΙΖΑ και του Τσίπρα είναι πραγματικό και όχι επικοινωνιακό γεγονός, δεν χωράει αναστροφή. Το κομματικό πουλόβερ άρχισε να ξηλώνεται και, στο τέλος, αυτό το μόρφωμα θα διαλυθεί στα εξ'ων συνετέθη:

Η εμπιστοσύνη του κόσμου στον ίδιο τον Τσίπρα (παρ' όλα τα τερτίπια της επίρριψης των ευθυνών αποκλειστικά στον Λαφαζάνη, τον Βαρουφάκη ή τη Ζωή) διαβρώνεται καθημερινά.

Οι εσωτερικοί σύμμαχοί του στρέφονται ανοικτά εναντίον του, όπως συνέβη ήδη με τον Καραμανλή, τον ΓΑΠ, τον Μπόμπολα ή τον Ψυχάρη. Χαρακτηριστικό είναι πως κανένας, ούτε καν ο Θεοδωράκης, δεν είναι διατεθειμένος, παρά την τραγική κατάσταση της χώρας, να συμμετάσχει σε κυβέρνηση υπό την ηγεσία του, όπως διακήρυσσε παλαιότερα.

ΟΙ μεγάλες δυνάμεις, με τις οποίες πίστευε ότι μπορεί να παίζει, τον εγκαταλείπουν η μία μετά την άλλη και ήδη το ρωσικό κόμμα, με τον Λαφαζάνη και τη Βαλαβάνη, εξέρχεται από την κυβέρνηση, αφού, την τελευταία στιγμή, ο Πούτιν, το βράδυ του δημοψηφίσματος, αρνήθηκε να χρηματοδοτήσει την σχεδόν έτοιμη έξοδο από την ευρωζώνη. Οι ΠΟΔΕΜΟΣ τον εγκαταλείπουν και σύντομα θα κάνουν το ίδιο και οι άλλες δυνάμεις της ευρωπαϊκής αριστεράς, και κατ' εξοχήν οι σοβαρές όπως το Σιν Φέιν, αλλά ακόμα και καραγκιόζηδες, όπως ο Μελανσόν.

Στο κόμμα του είναι ήδη μειοψηφία, σε επίπεδο στελεχών, κατά συνέπεια δεν μπορεί να διαγράψει κανέναν διότι του το απαγορεύει το ίδιο το καταστατικό του και η κατρακύλα δεν μπορεί να αναστραφεί.

Όσες πράξεις και αν έχει ακόμα αυτή η κωμωδία της «πρώτης φοράς Αριστερά», αυτές θα διαδεχτούν η μία την άλλη με αστραπιαία ταχύτητα και το τέλος είναι προδιαγεγραμμένο, είναι η οριστική απώλεια της εξουσίας. Και αυτό παρότι όλοι θα θέλαμε, στις τραγικές ώρες που περνάει η πατρίδα, έστω την ύστατη στιγμή, να αναλάμβανε ο πρωθυπουργός τις ευθύνες του και να σταθεροποιούσε την πολιτική κατάσταση, ακόμα και με μια κυβέρνηση «ειδικού σκοπού» ή «εθνικής ενότητας», για ορισμένους μήνες τουλάχιστον. Όμως, δυστυχώς, «δεν το έχει», «δεν το έχει» ούτε το κόμμα του, «δεν το έχει» δυστυχώς και ένα μέρος των ψηφοφόρων του, που τους έβγαλε στα κεραμίδα με το δημοψήφισμα. Κινδυνεύουν επομένως να ολοκληρώσουν την

καταστροφή, την οποία άρχισαν στις 25 Ιανουαρίου του ενεστώτος έτους.

Αν τους το επιτρέψουμε! Διότι πια η σωτηρία της πατρίδας εξαρτάται κυριολεκτικά από τους πολίτες της, που θα πρέπει να θάψουν το τσεκούρι του εμφυλίου πολέμου, να θεραπεύσουν την τερατώδη ευπιστία και αφέλειά τους και να επιβάλουν έναν δρόμο ανασυγκρότησης ο οποίος προϋποθέτει την επανένωση του πατριωτισμού και της κοινωνικής ευαισθησίας. Οι πολίτες της χώρας πρέπει αναδημιουργήσουν έναν νέο κίνημα «Αγανακτισμένων». Όχι όμως των αγανακτισμένων που ονειρεύονται στο διχαστικό τους παραλήρημα ο Λαφαζάνης, η Ζωή, ο αδιόρθωτος Αλαβάνος –ελπίζω, την ύστατη στιγμή, να ανακρούσει πρύμναν ο διχαστικός, εσχάτως, Γλέζος των Βρυξελλών και να ξαναγίνει ο πατριώτης νέος της Ακρόπολης– που κινδυνεύουν να μεταβάλουν το εμφυλιοπολεμικό κλίμα σε πραγματικό εμφύλιο. Κάποιων «Αγανακτισμένων» όχι μόνο ενάντια στον Σόιμπλε αλλά και τους Βαρουφάκηδες, και οι οποίοι και θα απαιτήσουν ένα πανεθνικό κίνημα σωτηρίας της πατρίδας. Επειδή δεν μπορούν να έχουν εμπιστοσύνη στους πολιτικούς, που μέχρι τώρα λειτούργησαν και συνεχίζουν να λειτουργούν διχαστικά, «αγανακτισμένοι» απέναντί τους, να συγκροτήσουν μια νέα κοινωνική συμμαχία σωτηρίας και ανασυγκρότησης της, καθημαγμένης από τους Τεύτονες και τους Έλληνες πολιτικούς, πατρίδας μας.

20.07.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/